

משרד החינוך

שמות החג

"שבעה שבועות תספור לך, מהחל חרמש בקמה תחל לספור שבעה שבועות. ועשית חג שבועות לה' אלוהיך" ("דברים טז', ט"ו-י')

חג השבועות הוא השני מבין שלושת החגים שנקראים בתורה שלוש רגלים והם: פסח, שבועות וסוכות. חגים אלה נקראים שלוש רגלים מכיוון שבהם היו נוהגים לעלות לרגל לירושלים בתקופה שבית המקדש היה קיים. שמות רבים לחג השבועות, וכל אחד מהם מבטא צד אחר בתכניו ובמהותו של החג.

חג השבועות

"וחג שבועות תעשה לך בכורי קציר חטים" (שמות לד, כב)

חג השבועות נקרא על שם שבעת השבועות (ארבעים ותשעה ימים), שסופרים מיום ראשון של חול המועד פסח, ט"ז בניסן, ועד ו' בסיוון, שבו חל החג (לאחר ספירת העומר).

זמן מתן תורה

"יום חג השבועות הזה, זמן מתן תורתנו" (מתוך תפילות החג)

בתפילה נאמר: "זמן מתן תורתנו", אך בתורה לא נאמר בפירוש, כי זהו יום מתן התורה. ומסבירים זאת בכך שהתורה רצתה להדגיש, כי אין יום מסוים שבו קיבלו את התורה. אדם צריך לנהוג בכל יום כאילו קבל באותו יום את התורה.

משרד החינוך

יום הביכורים

"וביום הביכורים בהקריבכם מנחה חדשה לה' בשבועותיכם, מקרא קודש יהיה לכם" (במדבר כח, כו).

יום הביכורים או חג הביכורים על שם עונת הביכורים המתחילה בחג השבועות, עונה שבה כל אחד מישראל מצווה להביא את ביכורי פירותיו (הפירות הראשונים) לפני ה' בבית המקדש. ביכורי שבעת המינים (חיטה, שעורה, גפן, תאנה, רימון, זית, תמר) הושמו בסלים מיוחדים (סל הביכורים נקרא טנא), מקושטים היטב, והובאו לירושלים בתהלוכה חגיגית. כל בעלי המלאכה בירושלים נהגו להפסיק את עבודתם ולצאת לקראת עולי הרגל. כשהעולים לרגל מסרו את הביכורים לכוהנים בבית המקדש, נהגו לקרוא "מקרא ביכורים", שהוא חיבור מתוך ספר התורה, שכלל ההיסטוריה מתקופת האבות ועד ההתיישבות בארץ.

חג הקציר

"וחג הקציר בכורי מעשיך, אשר תזרע בשדה" (שמות כג, טז)

חג הקציר, על שם עונת קציר החיטים המתחילה בתקופת החג.

עצרת

חז"ל מביאים כמה הסברים לשם זה. ההסבר המקובל הוא, שחג השבועות הוא כעין המשך של חג הפסח. כשם שהיום השמיני לחג הסוכות נקרא שמיני עצרת (סיום החג), כך חג השבועות הוא כאילו העצרת וסיומו של חג הגאולה והחירות (חג הפסח).

משרד החינוך

שבועות או שבועות

אחד מחכמי ישראל אמר, כי את חג השבועות אפשר לקרוא גם חג שבועות, משום שהחג קשור בשתי שבועות:

השבועה הראשונה היא של עם ישראל, שנשבע לקבל את התורה ואמר: "נעשה ונשמע."
השבועה השנייה היא של ה', שנשבע אז כי לא יחליף את העם שבו בחר בשום עם אחר.